

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Haandbog i Verdens-Historien. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 136. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1833_518A_1-txt-shoot-idm6347/facsimile.pdf (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

en Bemærkning, der i Øvrigt er Kærlighed nok og burde drøbe alle Stats-Mænd til at hjælpe Religionens Frisihed*).

Af Krigs-Artilleriens anføres Zo, nemlig, at hvem der svigtede Banteret var væltig, til han udmarkede sig ved Tapperhed, og hvem der robede Grinden en Hemmelighed, skulle miste sin Tunge, hvorend kan bemærkes, at hæden den Egyptiske og den Edraiske Lov. Giver vilde bringe de Haige til at stamme sig, men den Edraiske vilde nære det, for de mistede Wien, Egypterne først bag efter **).

At Egypternes hæde andetledes bestemte Lov om Skizder, Gentracer, Gjælds-Sager og dærlige end Edraerne, kan Man forud vide, og at Sagerne for Retten forstaa funkt med to friflille Indtag fra hver Side, hvorpaa Døz, Dommeren hængde Sandheds-Leynet om Halsen paa ham der sit Ret, finder Man rimeligt, saasnat Man hører det***), min Konge i Lov'en Billeder saa godt det ægyptiske Lovnets-Lov som en færdelig Lig-Bigengelse med afmaalede Skulde, at den her stieks heel.

Det var, siger Diobor, ikke med de Egyptiske Konger, sem med andre Enebolde-Herrer, at de gheede hvad de liffede, thi ikke blot Regerings-Sagerne men hele dres daglige Lov-Møde gik efter en Snor. De var nemlig ikke omgivet af Slaver eller Smigere, men af de fornemste Præster-Sonner over tyve Åar, som vegg ikke fra dem Dag eller Nat, og tillod dem aldrig at gjøre noget Else. Det første Kongen maatte gjøre, naar han stod op om Morgenon, var at aabne alle indlebne Bvere og i den Hinsende besørge det Nødvendige. Naar han dermed havde været i Vad og var ifort hels sin Konge-Dragt, begav han sig til Tempel, hvor Upperste-Præsten ikke blot formidde Døffingen med lydig Rest bad Guddommen om Sundhed til den vorfærdige

*) Diobor I. 52, 56, 57.

**) Diobor I. 49.

***) Diobor I. 48, 50.

Konge, men tilgode ham syklevius alle Dyrer, ligende: han er gudsfrigting og menneskeligt, noisom, retsinbis og heimodig, ordholder, gammild og hert over alle sine Lidenstaber, de han stroffer saae aldrig Lon som forsiktigt, men de han belunner saae mere end de forhjemme. Etter denne Velsignelse kom en Gorban-delse over al Kongens Rigitelte, men saaledes, at han frihedslos og Styber for at Stet og Skadeligt blev stuket paa hans Maadgivere og Redskaber, saa dat var ikke ved bitte Bekræsselfer men ved overbrems. Kvæller Man vilde formane Kongerne til Døb. Naar Kongen nu havde bragt sig Hjerte-Kalvens Indvolde og Døffingen var fuldført, da foreløste en Skrifte-Klog, ham beromte Maads Raad og Daad af de hellige Boeger, for at Regenterne kunde have de bedste Monstur for Det til Egertilgning. Scalebys var Aling nois bestemt, ikke blot naar Kongen skulde handle og domme, men ogsaa naar han skulde spadøre, hadde sig, tilføje Kronningen og kvalomhæft man vil nævne, saa han spiste sit farvælige Kalve-Kød og Gaase-Kib efter Døgt og drak sin Vin efter Maal, saa nois bestemt, som em ikke en Lovgiver man en Loze harde forefrevet det, og hyc underlig det end klæder, knærede de gamle Konger dog ikke over alle disse Indstænkninger, men flattede sig lykkelige, at de ikke som andres Konger var en Bold for deres Lidenstaber, men led sig store af Formusken og var kun utsatte for smaa Feittageler. Derfor var de osiaa almindelig tilseb, saalange denne Lov overholdtes, havd især visse sig ved den almindelige Lande-Sorg, der fandt God naar de bede, og hvad der hidog meget til Kongernes hylige Opfersel, var den Reitengang der holdtes over dem paa Begravelses-Dagen, thi da holdt Upperste-Præsten offentlig dres Lov-Dale, som Mænd den havde Lov til enten at islamme eller overbore, saa mangen Konger paa denne Maade fuld fun en sorgelig Jorde-Gård *)

*) Diobor I. 43-46.

